

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, 1887.

ΑΡΙΘ. 238.

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδα Δρ. 1:

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς ούδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν

» » » Έξωτερικῶ φρ. 22

Έκ ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Έφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς

ΟΙ ΜΑΩΡΟΙ

Οὕτως ὀνομάζονται εἰ αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἀνήκουν δὲ καὶ οὗτοι ὡς οἱ περισσότεροι τῶν κατοίκων τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, εἰς τὴν Μαλαϊκὴν φυλὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Εἶναι δὲ ὑψηλοῦ καὶ βρωμαλέου ἀναστήματος ἀνθρώποι· ἀλλ' ἔχουσι τοὺς βραχίονας μακροτέρους καὶ τὰ σκέλη βραχύτερα τῶν Εὐρωπαίων τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος.

Τὸ χρῶμά των εἶναι βαθύ ἐλαιόχρουν, τὸ πρόσωπον πλατύ, αἱ τρίχες τραχεῖαι καὶ εὐθείαι, οἱ ὀδόντες λευκοὶ καὶ στερεοί, ἡ δὲ ὄψις των σοβαρὰ καὶ περιεσκεμμένη.

Αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι μὲν ὠραῖαι ὅσον οἱ ἄνδρες, ἀλλ' ὅταν ἦναι νέαι εἶναι χαρίεσσαι, μὲ ὀφθαλμοὺς γλυκεῖς καὶ γλυκεῖαν, συμπαθεῖ φωνὴν καὶ εὐγενεῖς τρόπους.

Ἡ συνήθειά του νὰ ζωγραφίζουσι τὸ σῶμά των εἶναι κοινοτάτη. — Οἱ ἄνδρες ζωγραφίζουσι τὸ πρόσωπον, τὰ χεῖλη, τοὺς γλουτοὺς καὶ τοὺς μηρούς. Αἱ γυναῖκες τὰ χεῖλη, τὸν πώγωνα, τὰ βλέφαρα καὶ ἐνίοτε σείρουσι ὀλίγας γραμμὰς ἐπὶ τοῦ σώματος των.

Νεῶνις Μαωρή.

Ἡ κεφαλὴ τῶν ἐντοπίων Ζηλανδῶν εἶναι συνήθως μικροτέρα τῆς τῶν Εὐρωπαίων, αἱ δὲ διανοητικαὶ δυνάμεις κατώτεραι. Ἔχουσι ὅμως ἰσχυράν μνήμην, ἀλλὰ μικράν φαντασίαν. Ἔχουσι δὲ πολλοὺς μύθους, παραδόσεις καὶ τραγοῦδια, τὰ ὁποῖα δεικνύουσι πολλὴν εὐφυίαν καὶ ἐνθουσιασμόν.

Ἡ Νέα Ζηλανδία ἀνεκαλύφθη τὸ πρῶτον ὑπὸ Ὀλλανδῶν καὶ Γάλλων τὸ 1504. Ὑπελογίσθη δὲ ὁ πληθυσμὸς τῆς τότε εἰς 500 χιλ., ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῆς κατ' ἔτος ἐλαττοῦται.

Ἡ Νέα Ζηλανδία ἀνήκει εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ εἶναι διετηρημένη εἰς 7 ἐπαρχίας κυβερνωμένης ὑπὸ Κυβερνήτου διοριζομένου ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Ἔχουσι δὲ

αἱ ἐπαρχίαι αὐταὶ ἰδίαις Βουλὰς, στρατὸν καὶ στόλον καὶ ἀπολαμβάνουσι τὰ ἀγαθὰ ἐλευθέρου συνταγματικοῦ πολιτεύματος.

Οἱ ἀποικοὶ σύγκεινται τὸ πλεῖστον ἐξ Ἀγγλων ὑψηλῆς καταγωγῆς, καὶ οὗτοι εἶναι οἱ κύριοι τοῦ μεγαλειτέρου μέρους τῆς γῆς.

Πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν κατοίκων εἶναι ἐν χρήσει ἡ Ἀγγλικὴ καὶ ἡ ἐντοπία γλῶσσα, ἐκδίδονται δὲ καὶ πολλαὶ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά.

Οι περισσότεροι τῶν αὐτοχθόνων ἠσπάζθησαν τὸν Χριστιανισμόν ἕνεκα δὲ τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ὑπάρχουν ἐκεῖ ὅλα τὰ γνωστά θρησκευτικά, ζῶντα ἐν ὁμοιοῖα (ἀγάπῃ) πρὸς ἄλληλα.

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰσα προηγουμένον φύλλον).

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἐνῶ ὁ διδάσκαλος ἀνεβαίνειν εἰς τὴν κλίμακα ἢ κυρία Λουκία τῷ ἐνευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ ἀφ' ἑμβόης τῷ εἶπεν ἐμπιστευτικῶς τρόπον τινὰ πῶσον ἐφοβεῖτο μήπως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος καὶ ὁ νέος τρόπος τῆς ζωῆς καὶ τὰ περικυκλῶντα αὐτὴν παράξενα πράγματα ἐσάλευσαν τὸν νοῦν τοῦ κορασίου. Ὡς τραγὴν δ' ἀπόδειξιν τούτου ἔφερε τὴν προσπάθειάν της νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν παπὸν της, προσθέσασα πολλὰ ἀπὸ ὅσα ἡ Χαΐδη εἶπεν κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην.

Ὁ διδάσκαλος ὅμως παρηγόρησε τὴν κυρίαν Λουκίαν βεβαιώσας αὐτὴν, ὅτι ἐκ τῆς σχέσεως, τὴν ὅποιαν εἶχε μὲ τὴν Χαΐδην, ἐσημάτισε τὴν ἰδέαν ὅτι ἂν καὶ ἦτο κατὰ τι παράξενη, εἶχε ὅμως σώας τὰς φρένας της, καὶ ὅτι κατὰ μικρὸν διὰ προσεκτικῆς διδασκαλίας θὰ ἐγίνετο μίαν ἡμέραν πολὺ χρήσιμος γυνή, καὶ τὸν τρόπον τούτον εἶχε κατὰ νοῦν νὰ ἐφαρμώσῃ. Ὁμολογεῖ ὅτι ἡ Χαΐδη ἐδυσκολευέτο νὰ μάθῃ τὸ ἀλφάβητον, ἀλλ' ἐπρόσθεσε, πολλὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια κατ' ἀρχὰς εἶχον τὴν αὐτὴν δυσκολίαν, ἔγειναν κατόπιν ἐξαιρετοὶ μαθηταί.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ καλοῦ διδασκάλου καθηθύχασαν τοὺς φόβους τῆς κ. Λουκίας, καὶ οὕτως ὁ διδάσκαλος μετέβη εἰς τὸ σπουδαστήριον ὅπου τὸν ἀνέμενον τὰ δύο κοράσια καὶ ἤρχισε τὸ μάθημά του.

Μετὰ μεσημβρίαν, ἡ κυρία Λουκία ἐνεθυμήθη τὸν παράξενον τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ἡ Χαΐδη εἶχε ἐνδύθῃ, ὅταν ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλλῃ ὀλίγα ἀπὸ τὰ φορέματα τῆς κ. Κλάρας πρὸς χρῆσιν τῆς Χαΐδης, ὥστε νὰ φανῇ εὐπρεπής, ὅταν ὁ κ. Σῆσμαν ἐμελλε νὰ ἔλθῃ.

Ἡ κ. Κλάρα, τὴν ὅποιαν ἐσυμβουλεύθη περὶ τούτου, ἐδέχθη τὸ σχέδιον τῆς κ. Λουκίας καὶ εὐχαρίστως τῆς ἔδωκε διάφορα ἀπὸ τὰ φορέματά της καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ σκιάδιά της διὰ νὰ τὰ μεταποιήσῃ πρὸς χρῆσιν τῆς Χαΐδης.

Μετὰ τοῦτο ἡ κ. Λουκία μετέβη εἰς τὸ δω-

μάτιον τῆς Χαΐδης καὶ ἐξέτασε τὰ φορέματά της μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κρατήσῃ ὅσα ἦσαν καλὰ καὶ νὰ δώσῃ εἰς πτωχὰ κοράσια τὰ ἄλλα. Δὲν εἶχε ὅμως τελειώσει τὴν ἐργασίαν, ὅταν ἀνεκάλυψεν εἰς ἕν σακκουλάκι ὅλας τὰς φραντζόλας, τὰς ὁποίας ἡ Χαΐδη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφύλαττε διὰ τὸν παπὸν καὶ τὴν γιαιγιά της, καὶ τοῦτο τὴν ἠρέθισε τόσο, ὥστε ἀφήκε τὸ ἔργον μισοτελειωμένον καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν κ. Κλάραν, φωνάζουσα, «τὸ κοράσιον πρέπει νὰ ἔχασε τὰ μυαλά του! Ἀκούεις ἐκεῖ; νὰ συναῖξῃ τόσας φραντζόλας ἐκεῖ μέσα! Τινέττη τρέξε! τρέξε, πάρε καὶ ρίψε τὰς εἰς τὰς ὄρνιθας! Πάρε ἀκόμη τὸ παλαιὸν ψάθινον σκιάδιόν της, τὸ ὅποιον ἔβαλον ἐπὶ τῆς τραπεζῆς της.»

— «Ὀχι, ὄχι! ἐφώναξεν ἡ Χαΐδη, Πρέπει νὰ φυλάξω καὶ τὰς φραντζόλας καὶ τὸ σκιάδιον, διότι τὸ ἄσπρο ἐκεῖνο ψωμί εἶναι διὰ τὸν παπὸν καὶ τὸ σκιάδιον διὰ τὴν γιαιγιά. Ἐτρεξε δὲ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Τινέττην ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς κ. Λουκίας.

— Πρέπει νὰ μείνῃς εἰς τὴν θέσιν σου, — εἶπεν εἰς αὐτὴν ἡ Λουκία, — ἐκείνα δὲ τὰ παληοπράγματα πρέπει νὰ ριθθοῦν ἔξω.

Ἡ Χαΐδη ἐρίφθη τότε εἰς τὸς πόδας τῆς κ. Κλάρας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μεγαλοφώνως, κρίζουσα, «Τώρα δὲν ἔχω πλέον φραντζόλας διὰ τὸν παπὸν, οὔτε σκιάδιον διὰ τὴν γιαιγιά! αὐτὰ ἦσαν δι' αὐτοὺς—καὶ τώρα τί κάμω;» καὶ ἐξηκολούθει κλαίουσα καὶ στεναζούσα.

Ἡ κ. Κλάρα ἔθεσε τότε τὴν μικρὰν χεῖρά της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Χαΐδης καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπε, «Παῦσε Χαΐδη μου ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίῃς δι' αὐτὰ τὰ πράγματα—ἐγὼ θὰ σὲ δώσω θὰς φραντζόλας θέλεις καὶ ὅτι σκιάδιον σὲ ἀρέσει διὰ τὴν γιαιγιά καὶ τὸν παπὸν—μόνον παῦσε τώρα, καὶ μὴ εἶται πλέον μελαγχολικὴ εἰς τὴν τράπεζαν. Δὲν ἤξεύρεις πόσον λυποῦμαι νὰ σὲ βλέπω τόσο σκυθρωπήν. Ἀκουσὸν με λοιπὸν καὶ μὴ κλαίῃς πλέον.»

Ἡ Χαΐδη ἤκουσε τοὺς λόγους τῆς κ. Κλάρας καὶ ἐπίστευσεν εἰς αὐτὴν. Ὅθεν ἔπαυσε κλαίουσα καὶ τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν τράπεζαν ἦτο ἀρκετὰ εὐθυμος.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἦτο πολὺ περιποιητικὸς εἰς τὴν Χαΐδην, καὶ ἐπροσπάθησε διὰ σχημάτων νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ κάτι τι, τὸ ὅποιον εἶχε κάμει δι' αὐτὴν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἡ Χαΐδη ἐκαλονύκτησε τὴν κ. Κλάραν καὶ Λουκίαν καὶ διευθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐνῶ δὲ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ πλαγιάσῃ παρετήρησεν ὑποκάτω τοῦ σκεπέσματος τῆς κλίνης κάτι

τι τὸ ὅποιον ἐξεῖχεν, σηκώσασα δὲ τὸ κάλυμμα εὔρε μὲ πολλὴν χαρὰν τὸ παλαιὸν της σκιάδιον, τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν, ὅτι εἶχε ρίψει ἔξω εἰς τὰ σκουπίδια ἢ Τινέττη, καὶ λαβούσα αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ κατεφίλει ὡς ἐάν ἦτο μαργαρίτης· ἔπειτα δὲ τὸ ἐδίπλωσεν εἰς ἕν μανδύλιον καὶ τὸ ἐκρυφεν εἰς τὸ βάθος τοῦ συρταρίου της. (ἀκολουθεῖ).

ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑΙ.

Εἰς τὰς περισσότερας χώρας οἱ τυφλοὶ ἔχουν τὴν ἀτυχίαν οὐ μόνον νὰ στεροῦνται τῆς δράσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ στηρίζωνται ἐντελῶς διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῶν ὁμοίων των.

Δὲν ἔχει οὕτως εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Ἐκεῖ οἱ τυφλοὶ εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖοι ὡς καὶ οἱ ἔχοντες τὸ φῶς των. Αὐτοὶ μαθάνουν τέχνην, ἡ ὅποια τοῖς παρέχει ἀφθόνως τὰ μέσα τῆς ζωῆς. Συνίσταται δὲ ἡ τέχνη αὕτη εἰς τὴν μάλαξιν τοῦ σώματος τῶν ἄλλων διὰ τῶν χειρῶν.

Ὅσοι ἐδοκίμασαν τὴν τέχνην ταύτην βεβαιοῦν, ὅτι αἰσθάνονται μεγαλειτέραν ἀνακούφισιν καὶ εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν μάλαξιν ταύτην παρὰ ἀπὸ ἐν καλὸν λουτρόν.

Γίνεται δὲ ἡ μάλαξις αὕτη τοῦ σώματος ὡς ἐξῆς. — Ὁ ἐκτελὼν αὐτὴν τσιμπᾷ, κοπανίζει καὶ ἐλαφρῶς τύπτει διὰ τῆς παλάμης του καὶ πιέζει τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν, μάλιστα δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶναι περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα κοπιασμένα.

Ὁ ἐνεργῶν τὴν μάλαξιν ταύτην εἶναι πάντοτε τυφλὸς—συνήθως ἄνθρωπος ἰσχυρὸς—ἀνὴρ διὰ τοὺς ἀνδρας καὶ γυνὴ διὰ τὰς γυναῖκας.

Διαιροῦνται δὲ εἰς δύο τάξεις οἱ ἄνθρωποι οὗτοι—εἰς τοὺς ἐργαζομένους μεταξὺ τῶν πτωχῶν, οἱ ὅποιοι ἔρχονται τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς οἰκίας των κατὰκοποι ἐκ τῆς μακρᾶς ἐργασίας τῆς ἡμέρας καὶ ἔχουσι χρεῖαν ἀνακουφίσεως, καὶ εἰς τοὺς ἐργαζομένους μεταξὺ τῶν πλουσίων καὶ ἐν γένει τῶν εὐπόρων, οἱ ὅποιοι ἐπιζητοῦσι τοῦτο χάριν ἀπλῆς εὐχαριστήσεως.

Ἀφ' οὗ ἀρχίζει νὰ σκοτινιάσῃ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι περιέρχονται τὴν πόλιν προσφέροντες τὴν ὑπηρεσίαν των εἰς τοὺς θέλοντας, ὅπως κάμουν μεταξὺ μας οἱ ὑδοέμποροι, τροχισταί, σαλπιτζίδες καὶ ἄλλοι. Μεταχειρίζονται δὲ πρὸς τοῦτο εἶδος τι σφυρίκτας, ἡ ὅποια ἐκπέμπει ἰδιαίτερόν τινα φθόγγον, ὅσοι δὲ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ἀνακουφίσεως ἐκ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας ἢ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀπεράσουν εὐχάριστον νύκτα, καλοῦν

αὐτοὺς τότε καὶ καθυπεβάλλονται ἀντὶ μικρᾶς ἀμοιβῆς εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς μαλάξεως. — Διὰ τοῦ τρόπου τούτου οἱ ἀτυχεῖς τυφλοὶ εὐρίσκουσι πόρον ζωῆς καὶ δὲν ἐξαρτῶνται ἐντελῶς ἀπὸ τὴν φιλανθρωπίαν τῶν ὁμοίων των.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ.

Εἰς κήπον πλήρη ὀφθαλμῶν ἀνθέων
Ἐμφωρον λίαν, ζωγραφιστόν,
Μικρὸ πουλάκι θλιβόμενον κλαῖον
Στέκει, γογγίζει, μὲ στήμα κλειστόν.

Στενοχωρεῖται κυττάζον τὰ ἄνθη
Νὰ ψάλλῃ δὲν θέλει οὔτε περᾶ.
Ἀπὸ τὴν λύπην του κατεμαράνθη,
Σπουδαῖον ν' ἀνεῦρη κρυφὸ μελετᾶ.

Μέσ' εἰς τὸν νοῦν του μυστήριον ἕνα
Ποθεῖ-νὰ γνώρισῃ ξεχωριστὰ
Τίς τόσον ἐτόχος χρωματισμένα
Τὰ ἄνθη αἰτία τὰ καθιστᾶ;

Ὅλο σκεπτόμενον νὰ εὕρῃ βέπει,
Πλὴν μὴ δυνάμενον περικοροῦσά·
Μίαν πεταλούδαν παρέχει του βλέπει,
Ἐλαμβάνει θάρρος καὶ τὴν ἐρωτᾶ.

« Λέγε, ὀφθαλμῶν μου, δὲν σὺ γνωρίζεις,
« Τίς τ' ἄνθη βάρει καὶ τὰ ζωγραφεῖ;
« Ἐμὰς ἴσως ἐκεῖ πού γυρίζεις
« Εἰπέ, τίς ὁ τρόπος καὶ ποῦ ἡ βαφή; »

« Ὀχι, πουλάκι μου, λέγει ἐκείνη,
« Αὐτὰ τὰ δύο κ' ἐμένα λυποῦν.
« Ἐμῶν καλλίτερος ἄλλος ἔς κρῖνη
« Αἱ μέλισσαι πού τὰ συχναζοῦν δὰ πούν. »

Ἄναστενάζει πικρῶς τὸ πουλάκι
Σκέπτεται ὡσαύτως κ' ἡ χρυσαλλίς
Ἄν ἴσως ἤξεύρῃ τὸ μελισσοῦν,
Ἡ ἄλλο πνεῦμα σοφῆς κεφαλῆς.

Μέλισσα, μήπως τέχνην ζωγράφου
Ἐἶδες, πού τ' ἄνθη ἐκλάμπωσιν κοσμεῖ;
« Σ' εἶσαι πολιτὴς εὐδαιμον ἐδάφου
« Γνωρίζεις ποῖος τὰ βάρει ἢ τὰ εὐσομαῖ; »

« Πουλάκι μου, οὔτε κἀν ἔχω ἰδέαν
« Τοῦ τίς τὸ κάλλος αὐτὸ τὰ δωρεῖ.
« Ὅμως τοιαύτην ὑπερλομπρον θέαν
« Θνητὸς ζωγράφος νὰ δώσ' ἡμπορεῖ; »

« Ψάλλε, ἀηδὸν, ἡ τέρψις τοῦ κόσμου,
« Μὲ τὴν γλυκεῖαν τερπνὴν σου φωνήν,
« Τίς ἄρα τὰ ἄνθη ἀνθῶνος εὐδαιμον
« Μὲ βίαισιν κοσμεῖ καλλονή; »

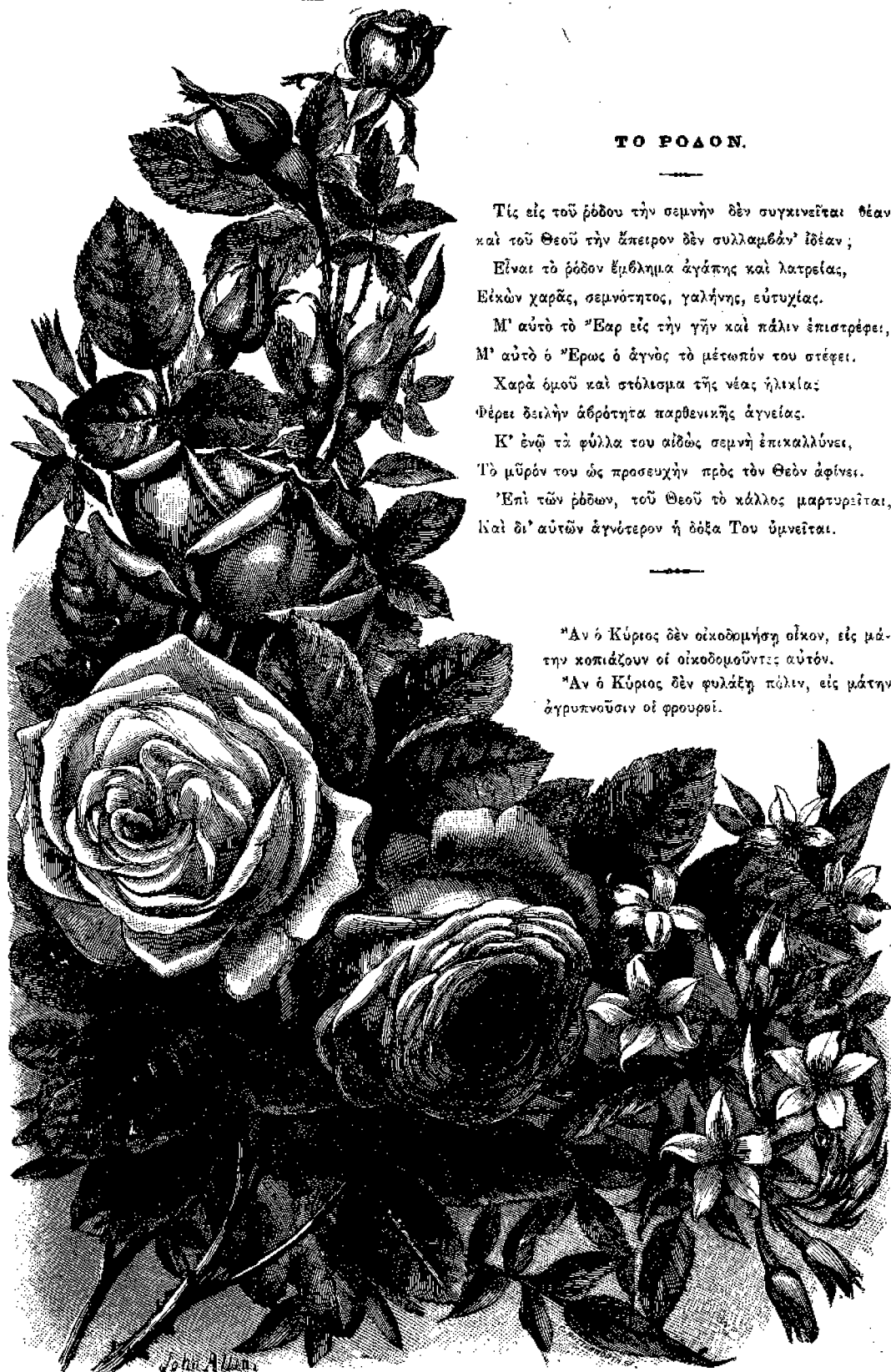
Καὶ τὸ ἀηδὸν εἰς κλῶνον καθίζει
Κεῖ ὄνομαστί τὸ καθὲν τοὺς καλεῖ.
Τ' ἄγνωστον τότε εἰς τοῦτους ἀρχίζει
Γνώστον νὰ κάμῃ κ' εὐμόλπος λαλεῖ.

« Φίλον πουλάκι, ὀφθαλμῶν μελίσα
« Χρυσὴ πεταλούδα, καὶ οἱ λοιποὶ
« Ὁ μυροβλῆτης εὐδαιμον ἀνθέων,
« Ὅστις δυνάμει τὰ πάντα φρουρεῖ,

« Κ' μὲ τὸν λόγον ὅλα διέπει καὶ συγγρατεῖ,
« Ὁ εἰς τὸν θρόνον καθήμενος πάντων
« Εἶν' ὁ Οὐράνιος Πλάστης τῶν ἔλων
« Ὅς εἰς τὰ ἄνθη χρῶμα καὶ μῦρον δωρεῖ. »

Ἐν Προσῳ.

M.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ.

Τίς εἰς τοῦ ρόδου τὴν σερμὴν δὲν συγκινεῖται θέαν
καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν ἄπειρον δὲν συλλαμβάν' ἰδίαν;

Εἶναι τὸ ρόδον ἔμβλημα ἀγάπης καὶ λατρείας,
Εἰκὼν χαρᾶς, σερνότητος, γαλήνης, εὐτυχίας.

Μ' αὐτὸ τὸ Ἔαρ εἰς τὴν γῆν καὶ πάλιν ἐπιστρέφει,
Μ' αὐτὸ ὁ Ἔρωσ ὁ ἀγνὸς τὸ μέτωπόν του στέφει.

Χαρὰ ὄμου καὶ στόλισμα τῆς νέας ἡλικίας
Φέρει δεξιὴν ἀβρότητα παρθευικῆς ἀγνείας.

Κ' ἐνῶ τὰ φύλλα του αἰδῶς σερμὴ ἐπικαλύπτει,
Τὸ μῦρόν του ὡς προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀφίνει.

Ἐπὶ τῶν ρόδων, τοῦ Θεοῦ τὸ κάλλος μαρτυρεῖται,
Καὶ δι' αὐτῶν ἀγνότερον ἢ δόξα Του ὑμνεῖται.

Ἄν ὁ Κύριος δὲν οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μά-
την κοπιᾶζουσιν οἱ οἰκοδομοῦντες αὐτόν.

Ἄν ὁ Κύριος δὲν φυλάτῃ πόλιν, εἰς μάτην
ἀγροπνεύουσιν οἱ φρουροί.

—Φάροι καὶ πτηνά. Παρατηρήθη, ὅτ' τὸ φῶς ἐλκύει τὰ πτηνὰ εἰς ἑαυτὸ τὴν νύκτα. Τοῦτο γνωρίζοντες οἱ ἄνθρωποι ἀνάπτουσι μεγάλας πυράς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποδημίας τῶν

τῶ φῶς των καὶ πετοῦν πρὸς αὐτοὺς μὲ τὴν ὄρμην, ὥστε ἐθραυσαν πολλάκις τὰς ὕλους, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν νὰ περιβάλουν αὐτὰς μὲ δίχτυον συρματερόν.

Φάρος καὶ πτηνά.

πτηνῶν, ἰδίως τῶν ὀρνυκίων, τὰ ὅποια βλέποντα ταύτας πετοῦν πρὸς αὐτὰς καὶ οὕτω συλλαμβάνονται κατὰ ἑκατοντάδας.

Εἰς τοὺς μεγάλους Φάρους, οἱ ὅποιοι εἶναι τοποθετημένοι εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας, πτηνὰ παντοειδῆ προσελκύονται ἀπὸ

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἓνα τῶν φάρων τούτων μὲ διάφορα πτηνὰ περιπετῶντα πέριξ αὐτοῦ.

— Διάσημος τις ιατρός της Φιλαδελφίας λέγει, ότι πολλά εκ των φαινομένων καρδιακών νοσημάτων δεν είναι ειμή αποτελέσματα διασπασίας.—Ότι αι περισσότεραι των νευρικών ασθενειών προέρχονται εκ της κακής διαθέσεως του ανθρώπου—και ότι τὰ δύο τρίτα των λεγομένων νευρωστικῶν ασθενειῶν δεν εἶναι εἰμή βαθυμία (τιμπελιά)!

— Πρὸς συναγωγὴν τοῦ βράμβακος εἰς τὰς Νοτίας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἐξοδεύονται κατ' ἔτος φρ. 200,000,000 !

— Κατὰ τὰ ἐσχάτως γινόμενα πειράματα ἀπέδειχθη, ὅτι τοῦ νεύρου τῆς ὀσφρήσεως δύναται νὰ αισθανθῆ τὴν παρουσίαν εὐώδους τινὸς οὐσίας εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὡς λ. χ. μόσχου καὶ θραν ἀκόμη ἢ ποσότητης εἶναι ἐν ἑκατομμυριοστημίριον τοῦ κόκκου!

— Τὴν 12 Ἀπριλίου τρέχ. ἔτους ἡ Δημαρχία τῆς Ῥώμης ἀνήγειρε μνημεῖον εἰς τὸν Γαλιλαῖον, συνιστάμενον ἐκ στήλης, εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ διάσημος ἀστρονόμος ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα τοῦ 1632, διότι ἐδίδασκεν ὅτι ἡ γῆ καὶ ὁ ἥλιος κινεῖται! Θὰ ἐκαίετο δὲ ὡς αἰρετικός, ἀν' δὲν ἐκήρυττε δημοσίᾳ, ὅτι ἠπατήθη!!

— Κατεσκευάσθη ἐσχάτως τορπιλοφόρος τις λέμβος ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὸ Ἰσπανικὸν ναυτικόν, ἥτις διανύει 36 μίλια τὴν ὥραν!!

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν δύτης τις, ὅστις ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν ἀλιεῖαν τῶν μαργαριτῶν, εὗρεν ἐν ὄστρακον, τὸ ὅποιον, ἀφοῦ ἤνοιξεν, ἀνεκάλυψεν, ὅτι περιέκλειεν ἕνα πολὺ μεγάλον μαργαρίτην.

Ὁ δύτης δὲν ἐγνώριζε τὴν πραγματικὴν ἀξίαν του, ἀλλὰ ἰδὼν αὐτὸν τόσον μεγάλον τὸν ἔκρυψεν εἰς τὸν κόλπον του χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ κανεὶς, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὑποκριθεὶς τὸν ἀσθενῆ, ἀφῆκε τὸ ἔργον του καὶ τοὺς συντρόφους του καὶ ἐξενιτεύθη εἰς μακρυνὴν χώραν μετὰ τὴν ἰλιπίδα νὰ πωλήσῃ τὸν μαργαρίτην ἐκείνον εἰς μεγάλην τιμὴν.

Καὶ πραγματικῶς ἐπέτυχεν νὰ τὸν πωλήσῃ εἰς ἕνα Ῥώσον εὐγενῆ, ὅστις εἶχεν ἔρωτα εἰς τοὺς μαργαρίτας, ἀντὶ μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ, ὥστε ἔκτοτε ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του πλούσιον.

Ὁ εὐγενὴς ἀπ' ἐναντίας, ἔχαιρε διότι εἶχεν ἀποκτήσει τοιοῦτον μαργαρίτην τόσον σπανίου μεγέθους καὶ λαμπρῶν χρωμάτων διὰ τόσον εὐτελές, κατ' αὐτὸν, χρηματικὸν ποσόν.

Ὁ εὐγενὴς οὗτος ἔκτισεν οἶκον λαμπρὸν καὶ τὸν εὐτρέπισεν ἔσωθεν μετὰ ἐπιπλα λαμπρὰ καὶ ἀναπαυτικά, καὶ ἐκεῖ ἀπενοῦσε τὸν καιρὸν του δεχόμενος τοὺς φίλους του. Πρὶν δὲ τὸν ἀποχαιρετήσῃ τοὺς ὠδήγει εἰς ἕν μικρὸν δωμάτιον, τὸ κλειδίον τοῦ ὁποίου ἐφύλαττεν εἰς σιδηροῦν κιβωτάκι.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ δωματίου τούτου ὑπῆρχε

τράπεζα ἀπὸ μάρμαρον καθαρὸν καὶ λευκὸν ὡς χιόνια, ὠραῖα ἐσκαλισμένον, καὶ ἐπάνω αὐτῆς ἦτο χρυσοῦν κιβωτίδιον, τὸ ὅποιον ἠνοιγετο διὰ τινος λεπτοῦ χρυσοῦ κλειδίου. Ἐντὸς τοῦ κιβωτιδίου τοῦτο ἐκείτο ἐπάνω μαλακωτάτου πολυχρώμου προσκεφαλαίου ἐκ βελούδου ὁ ἐν λόγῳ μαργαρίτης, ὅστις ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν ὄλων ὄσων τὸν ἔδλεπον ἕνεκα τῆς στιλπνότητος, λαμπρότητος καὶ τοῦ χρωματισμοῦ του. Ἐφαίνετο δὲ περισσότερον τοιοῦτος ἕνεκα τῶν περικυκλούντων αὐτὸν λαμπρῶν ἐπίπλων. Τοῦτο ἔκαμνε τὸν εὐγενῆ ἐκείνον νὰ ὑπερηφανεύηται ὅτι ἦτο κάτοχος τοιοῦτου πολυτίμου θησαυροῦ.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀκούσας περὶ τούτου ἐζήτησε νὰ τὸν ἰδῆ, καὶ ἀφοῦ τὸν εἶδεν ἐπρέσφερε νὰ τὸν ἀγοράσῃ ἀντὶ μεγάλης τιμῆς. Ἄλλ' οὐδεμίαν τιμὴν ἦτο ἱκανὴ νὰ καταπέσῃ τὸν εὐγενῆ κητορὰ του νὰ ἀποχωρισθῆ ἀπ' αὐτοῦ.

Μετὰ καιρὸν πολὺν ὁ εὐγενὴς ἐκείνος ἐκατηγορήθη ὅτι ἦτο συνένοχος εἰς μίαν συνωμοσίαν, τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνατροπὴ τοῦ θρόνου τῶν Τσάρων καὶ ἡ ἀνακήρυξις τῆς Δημοκρατίας, καὶ μολονότι δὲν εἶχεν ἀποδειχθῆ ἐντελῶς ἡ ἐνοχὴ του, ἦσαν ὅμως ἐνδείξεις ἱκαναὶ τοῦλάχιστον νὰ στείλωσιν αὐτὸν εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ἐκπατρισθῆ. Ἐπειδὴ δὲ, ἀν' ἔμενε μέχρι τῆς πρωΐας θὰ ἐκινδύνευεν νὰ συλληφθῆ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν οἶκόν του, ὅπως ἦτο, καὶ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του ὅπως ἠμπορεῖ κἀλλιον.

Μίαν σκοτεινὴν λοιπὸν νύκτα μεταμφιεσθεὶς μετὰ προσοχὴν, ἐδραπέτευσε βοηθούμενος ὑπὸ πιστοῦ ὑπηρέτου δὲ ἑνὸς πλοίου εἰς Γαλλίαν, ὅπου εἰ ἔχθροί του δὲν ἦδυναντο νὰ τὸν βλάψουν. Οὐτε ἡ παραχῆ καὶ σύγχυσις τῆς δραπέτευσως, οὔτε ἡ ἀποκλειστικὴ φροντίς του νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του τὸν ἔκαμον νὰ λησμονήσῃ τὸν πολυτίμον μαργαρίτην του, ἀλλὰ λαθῶν αὐτὸν μετὰ τὴν θῆκην του ἔκρυψεν ἐντὸς τοῦ στήθους του, καὶ μολονότι εἰς τὰ Παρίσια ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ζῆ πεινρῶς, διότι δὲν εἶχε τὰ μέσα, δὲν ἔχασεν ὅμως τὸ θάρρος του, διότι ἐν ὄσῳ εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν του τὸν μαργαρίτην ἐκείνον, ἐθεώρει πάντοτε τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχέστατον.

Ὁ δούξ τοῦ Βρουνοβικ, ὅστις ἠγάπα νὰ συλλέγῃ πολυτίμους λίθους, ἤκουσε περὶ τοῦ μαργαρίτου τούτου, τὸν ὅποιον εἶχεν ὁ Ῥώσος εὐγενὴς καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν εὐγενῆ τινα ἐπιστολὴν ζητῶν τὴν ἀδειαν νὰ τὸν ἰδῆ.

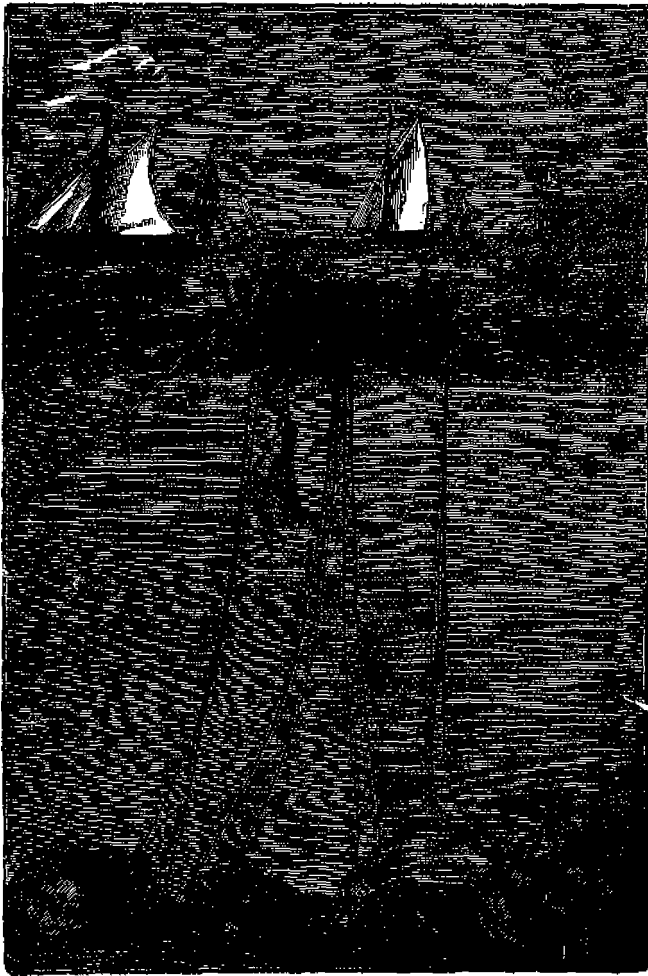
Ὁ Ῥώσος ἐχάρη διὰ τὴν παράκλησιν καὶ ἀμέσως ἔγραψε πρὸς τὸν δούκα, δρῖσας τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡμέραν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, ὅταν δὲ

ούτος ήλθεν, — ωδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιον
 όπου ἐφύλαττε τὸν θησαυρὸν τοῦ τουτον.

Μόλις ὁμως ἤνοιξε τὴν θήκην καὶ τὸ πρό-
 σωπον τοῦ ἔγεινε πελιδνὸν καὶ ὠχρὸν ὡς νε-
 κροῦ, ὅλον δὲ τὸ σῶμά του ἤρχισε νὰ τρέμη καὶ
 μόλις ἐπρόφρασε νὰ πιάσῃ μίαν καθέκλαν καὶ
 στηριχθῆ, ἄλλως θὰ ἐπίπτε κατὰ γῆς ὡς ἀπό-
 πλεκτος. Τί τάχα νὰ τῷ συνέβη: "Α! κὺτός καὶ

οἱ ἡλικιωμένοι, ἔχετε τὰς θλίψεις σας. Μὴ λη-
 σμονεῖτε δέ, ὅτι εἰάν θέλετε *πραγματικὴν καὶ*
διαρκῆ εὐτυχίαν καὶ ἀληθῆ πλοῦτη καὶ αἰω-
 νίαν χαρὰν, πρέπει νὰ ζητήσητε νὰ ἀποκτή-
 σητε τὸν πολύτιμον ἐκείνον μαργαρίτην, ὅστις
 ποτὲ δὲν φθείρεται — τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.
 "Οσοὶ ἀπέκτησαν αὐτόν, ἀπέκτησαν ἀληθῶς κε-
 κριμένον *θησαυρὸν*, καὶ *πολύτιμον ἀδάματτα*.

ὁ δούξ εἶδον ὅτι σεῖς
 καὶ ἐγώ, ἀγαπητά
 μοι παιδία, δὲν θὰ
 ἠδυνάμεθα νὰ ἐξη-
 γήσωμεν, ἂν τὸ ἐβλέ-
 πομεν. Εἰς τὴν ὑελι-
 στεράν καὶ λάμπου-
 σαν ἐπιφάνειαν τοῦ
 μαργαρίτου εἶχεν ἐπι-
 καθῆσει παράξενος
 στακτερά σκιά, σκι-
 ἀζουσα τὴν μεγάλην
 διαύγειαν τοῦ μαρ-
 γαρίτου καὶ ἐξαλεί-
 φουσα τὴν λάμψιν
 του! Αὐτὴ δὲ ἡ σκιά
 προεμήνυεν, ὅτι μετ'
 ὀλίγον ὁ πολύτιμος
 ἐκείνος μαργαρίτης
 θὰ μετεβάλετο εἰς
 κόνιν, καὶ εἰς τὴν θέ-
 σιν του δὲν θὰ ἀπέ-
 μενεν ἄλλο τι, εἰμὴ ὁ
 σωρὸς ἀργυροειδοῦς
 τινος κόνεως! ὅπως
 ὅλα τὰ τοῦ κόσμου
 τούτου ὑπόκεινται εἰς
 φθοράν, οὕτω καὶ εἰ
 μαργαρίται ὑπόκειν-
 ται εἰς ἀσθενείας, αἱ
 ὑποῖαι τοὺς φθείρουν
 καὶ τοὺς καταστρέ-
 φουν.

Ἄλσεια μαργαριτεῶν.

ὅστις ποτὲ δὲν δύνα-
 ται νὰ καταστραφῆ
 ἢ νὰ χάσῃ τὴν λάμ-
 ψιν καὶ ὠραιότητά
 του. Αὐτὸς μόνος ἔχει
 ἀθανασίαν καὶ ὁ κά-
 τοχος αὐτοῦ, εἰναϊκά-
 τοχος πάντων.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς
 Χριστὸς εἶναι ὁ μέ-
 γας, ὁ ἀνεκτίμητος, ὁ
 μόνος ἐκείνος θησαυ-
 ρός, τὸν ὑποῖον πρέπει
 πᾶς ἄνθρωπος νὰ ἀπο-
 κτήσῃ, λαμβάνων αὐ-
 τὸν διὰ πίστεως ὡς
 τὸν μόνον Σωτῆρα τῆς
 ψυχῆς του. — Σεῖς, τέ-
 κνα μου, ἔχετε χρεῖαν
 τοῦ μαργαρίτου τού-
 του τώρα, πρὶν εἰσελ-
 θετε εἰς τὸν κόσμον
 τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν
 θλίψεων, εἰάν θέλετε
 νὰ ἦσθε εὐτυχεῖς καὶ
 ἐδῶ καὶ εἰς τὸν μέλ-
 λοντα κόσμον.

Ἄλοῖμονον εἰς τὸν δυστυχῆ εὐγενῆ ἐκείνον
 Ρώσσον! Μίαν στιγμὴν ἦτο ἑκατομμυριοῦχος,
 τὴν ἄλλην πᾶμπτωχος! Ὅλη ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ
 πίστις του εἰς τὸν πολύτιμον ἐκείνον μαργαρίτην,
 καταστραφῆ ἐν μιᾷ στιγμῇ!

Οὕτως ἔχει πάντοτε μὲ τὰ πράγματα τοῦ κό-
 σμου τούτου. Σεῖς, ἀκριβοὶ μοι ἀνεγνωσταί, αἰ-
 σθάνεσθε πολλάκις βαθεῖαν λύπην διὰ τὴν ἀπο-
 τυχίαν τῶν σχεδίων καὶ πραγμάτων, εἰς τὰ
 ὑποῖα ἠλπίζετε ὅτι θὰ σᾶς ἔφερον μεγάλην εὐτυ-
 χίαν καὶ εὐχαρίστησιν. Σεῖς οἱ μικροί, ὅπως καὶ

— Ἡ φηλοτέρα ἐκπαίδευσις γυναικῶν
 ἐν Ῥωσσίᾳ. Κατὰ τὸ 1886 αἱ ἀνώτεραι τά-
 ξεις τῶν ἐκπαιδευτηρίων διὰ κοράσια ἐν Πιτρο-
 πόλει εἶχον 743 μαθητριάς — ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν
 νεανίδων, αἵτινες σπουδάζουσι τὴν ἱατρικὴν καὶ
 ἄλλας ἐπιστήμας εἶναι ἐφέτος πολὺ μεγαλειότερος
 τοῦ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ὥστε αἱ Ῥωσπίδες
 προτρέχουσι πολὺ τῶν νέων εἰς τὴν διανοητικὴν
 ἀνάπτυξιν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

— **Άσφαλές και εύθηνόν βαρομέτρον.** Έν των άπλουστάτων και ένταυτώ άσφαλεστάτων βαρομέτρων (βηλ. μέσων διά των όποιων πάς τις δύναται να γνωρίξη τας άτμοσφαιρικής μεταβολάς) είναι και ο ίστος της 'Αράχνης. "Όταν έπιπείται βροχή ή άνεμος, ή άράχνη βραχύνει τας χορδάς έν των όποιων κρέμαται ο ίστος της, άφίνει δε αυτάς εις χαλαράν κατάστασιν έν όσφ ο καιρός είναι εύμετάβλητος.

Έάν ή 'Αράχνη έπιμηκύνη τά νήματα της, τουτο προμηνύει καλόν και εύδιον καιρόν, ή διάρκεια του όποιου δύναται να εύρεθί έν της μικροτέρας ή μεγαλειτέρας χαλαρότητος των νημάτων τουτων.

Έάν ή 'Αράχνη μένη άδρανής είναι σημεϊον βροχής, άλλ' εάν διαρκούσης βροχής αρχίση να εργάζηται, είναι απόδειξις, ότι ο βροχερός δεν θα διαρκέση πολύ, θα επέλθη δε ώραιος και εύδιος καιρός.

Παρατηρήθη προσέτι, ότι ή άράχνη κάμνει μεταβολάς εις τον ίστον της κατά πάν ήμερονύκτιον, εάν δε αι τοιαύται μεταβολαι γίνωσι τώ έσπέρας όλιγον πρό της δύσεως του ήλιου, ή νύξ θα ήναι έξάστερος και ώραια.

— **Άδάμας αξίας 206,000 άγγλικών Χιρών!** Ο άδάμας ούτος ανήκει εις έταιρείαν κεφαλαίουχων και έξυγιζεν εις την άκατέργαστον ή φυσικήν αυτου κατάστασιν 457 1/2 καράτια, ήγον υπέρ τας 3 ουγγίας!

Ο άδάμας ούτος διά της λεπάνσεως κατέστη τώ μέγιστον και ώραιότατον Μπριλλιάντι εις τον κόσμον, έχασεν όμως τώ ήμην περίπου του βάρους του, ώστε τώρα ζυγίζει μόνον 180 καράτια.

Ίδιοτέλεια — έγωϊσμός. Η ιδιοτέλεια και ο έγωϊσμός είναι δύο μεγάλα και συνθή έλαττώματα εις τά παιδια (αγόρια και κοράσια) παρουσιάζεται δε υπό διαφόρους μορφάς και έφειε* ούτω λ. χ. πολλά παιδια δεν θέλουν να συμμερισθούν με γλυκύσματα ή τούς καρπούς, ή τώ παιγνιδάκιω των με τούς άδελφούς ή τας άδελφάς των, ουδέ άφινουν άλλους να ίδουν τας κούκλας των ή τώ βιβλια των.

Την ιδιοτέλειαν αυτην όλοι παρατηρούν και οι γονεϊς προσπαθούν να την κόβουν από τώ παιδια των, διότε εκτός των άλλων κακών τώ όποια έπιφέρει, προξενεί κακήν έντύπωσιν εις τούς άλλους και τούς κάμνει να μη αγαπούν τώ τοιαύτα παιδια, τουτο δε λυπει τούς γονεϊς των. Άλλ' υπάρχει άλλο είδος ιδιοτελείας και έγωϊσμου πολύ χειρότερον, και όμως δεν κάμνει τόσο κακήν έντύπωσιν ως τώ προηγούμενον. Πολλά παιδια, τώ όποια είναι πρόημα να μερισθούν, ει, έχουν με άλλα παιδια, έξοδοσούν τώ ήμισυ του καιρού των παίρζοντα και ένοχλόντα άλλα παιδια, άπλω; διά να εύχαριστήσουν τον έγωϊσμόν των.

"Όλοι ήμεϊς γνωρίζον με πόση χαράν καταστρέφουν τούς μικρούς πύργους, ή τας κούκλας ή άλλα παιγνιδάκια των άδελφών, και όμως τώ τοιαύτα παιδια πολύ όλιγον έπιπλήττονται από τούς γονεϊς των απ' έναντίας αι μητέρες των γελώσι, τώ άποκαλούν ζωηρά! τρελούσικα! θεωρούσαι αυτά πολύ έξυπνα διά την κακίαν των αυτην, λέγουσαι, «Τί χει ή κρίσις του τί να κάμη!» αλλά τώ είδος τουτο της ιδιοτελείας είναι, ως προσέπτον, πολύ χειρότερον του πρώτου, διότε κάμνει τώ παιδιόν να εύχαριστή ήαυτο με λύπην και με θυσίαν των δικαιωμάτων και αισθημάτων των άλλων, τουτο δε αυτό καθ' ήαυτου φέρει εις πών είδος κακού.

Άλλο είδος ιδιοτελείας είναι όταν μάχωνται τώ παιδια διά την κατοχήν του καλλιτέρου καθίσματος, του μεγαλειτέρου πορτοκαλιού ή άλλου όποιουδήποτε πράγματος, και τουτο έχει έλεθρια αποτελέσματα εις τον μετέπειτα βίον. "Όθεν οι γονεϊς πρέπει ένωρις να τώ καταπολεμώσι μέχρις ου έκρισώθη έν της καρδιάς.

Τελευταίον είδος ιδιοτελείας είναι ή χωριατοσύνη, ήγον ή παντελής έλλειψις ευγενείας και καλών τρόπων μεταξύ των παιδιων. Τουτο κάμνει τώ παιδια να φαίνωνται πολύ κακά εις τώ όμματα των άλλων, άλλ' αι μητέρες εύκόλως δύνανται να τώ καταβάλουν, εάν διδάσκουν, και έν περιπτώσει

παρακοής, αναγκάζουν τώ παιδια των να φέρονται και να όμιλούν με ευγένειαν εις τούς άλλους — μεταχειριζόμενα την λέξιν κύριε, και κυρία πρό του όνόματος εκείνων, με τούς όποιους όμιλούν.

Ταυτα είναι τώ κυριώτερα εθή της ιδιοτελείας και του έγωϊσμου εις τώ παιδια, τώ όποια εάν δεν διορθωθούν εις την παιδικήν ήλικίαν, θα έχουν πολύ κακά αποτελέσματα και εις αυτά τώ παιδια, όταν ήλικιωθούν, και εις άλλους και εις αυτην την κοινωνίαν. "Όθεν οι γονεϊς χρωστούν, εύθως έκ νεαράς ήλικίας να διδάσκουν τώ τέκνα των να ήναι μεταδοτικά, τρυφερά πρός τώ άλλα παιδια, και εύνηή πρός όλους.

— **Περσιικός μύθος.** Μία κολοκυθά περιτυλίχη μιαν έσπέραν εις τον κορμόν ενός ύψηλορφου δένδρου, μετ' όλιγας δ' ήμέρας έφθασε μέχρι της κορυφής του.

Άφου έφθασεν εκει έκίνησε την κεφαλήν της και ήρώτησε τώ δένδρον, για 'πέ μου, παρακαλώ, πόσον έτών είσαι;

— Έκατον χρόνων, — απεκρίθη τώ δένδρον,

— Έκατον χρόνων! έξεφώνησεν ή κολοκυθά, και δεν είσαι ύψηλότερον; Παρατήρησε ήμε: έγω δεν είμαι είμη όλίγων ήμερών και όμως έφθασα μέχρι της κορυφής σου!

Τώ γνωρίζω, — ειπε τώ δένδρον, μάλιστα είδον πολλάς κολοκυθάς μέχρι τουδε, ότι εις βραχύτερον χρόνον από τουτον έφθασαν εις την κορυφήν ύψηλοτέρων δένδρων από ήμε, Άλλ' όπως ή αυθισις των ήτο ταχυσίαν ούτω και ή ζωή των ήτο βραχύτατη. — Μη καυχάσαι δε διά τής ταχυσίαν σου αυτην, διότι μετ' όλιγας ήμερας θα έηρανήθης και συ και δεν θα υπάρη χρε πλέον, ενώ έγω και τώ όμοιά μου ένδρα θα ζήσωμεν πολλάς εκατοντάδας ακόμη έτών!

— **Έπιτόρριες.** Ούτως ανήμασαν ών, τώ όποιον άνευρέθη έσχάτως εις την νήσον Μαδαγάσκαρ. Είναι δε μακρότερον του ενός ποδός και τόσο μεγάλο, ώστε να χωρέση έντός αυτου πέντε όκάδες νερού, είναι μεγαλιτερον οκτώ φοράς του ώου της στροθοκαμήλου.

Τώ ών τουτο είναι ών τεραστίου τινός πτηνού έξαλήφ έφέντος από τώ προσώπου της γης — καλείται δε εις την πτηνολογίαν 'Επιτόρρις. Του πτηνού τουτου άνευρέθησαν σκελετοι εις τας άμμώδους όχθας της Μαδαγάσκαρ και μετεφέρθησαν εις διάφορα μουσειά του κόσμου.

— **Άγελάδες.** Υπολογίζεται ότι αι άγελάδες αι μαλακτοφόροι, αι όποια εύρίσκονται εις τας 'Ηνωμένες Πολιτεϊας της Άμερικης, άνέρχονται εις 21,000,000.

Έκάστη των άγελάδων τουτων παράγει καθ' εκάστην περί τας 16 όκάδας γάλακτος. Έκ του γάλακτος τουτου άνευρέθησαν έξοδεύεται εις κατασκευήν βουτύρου, τώ δε υπόλοιπον πίνεται υπό 50,000,000 άνδρών και γυναικών!

Τώ ποσόν του παραγομένου βουτύρου άνέρχεται εις όκάδας, 450,000 τώ δε ποσόν του τυρού εις περίπου 2,000,000, τώ δύο δε ταυτα άποφέρουν 10,000,000 εράγκα!

Σπουδαϊαι προτροπαί. Μη είπης τίποτε, τώ όποιον δεν θα ήθελες να άκούση ο Θεός: (Έκκλησιαστού ε' 2.)

— Μη πράξης τίποτε, τώ όποιον δεν θα ήθελες ο Θεός να ίδη, (Τίτου β' 7.)

— Μη γράψης τίποτε, τώ όποιον δεν θα ήθελες ο Θεός να άναγνώσχη. (Έβραχ. δ' 13.)

— Μη υπάγης εις μέρος, όπου δεν θα ήθελες να σε εύρη ο Θεός. (Ιώβ. λδ' 21.)

— Μη αναγνώσχη βιβλίον τι, περί του όποιου δεν θα ήθελες ο Θεός να σοι είπη, «Δείξόν μοι αυτό.» (Ίων, ε' 39.)

— Ποτέ μη άπερνήξ τον καιρόν σου εις τρόπον ώστε να μη ήθελες να σε έρωτήση ο Θεός, «Τί πράττεις;» (Α' Θεσσαλονικ. ε', 15.)

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 4) Τι είπεν ο Χριστός διά τώ πετεινά;
- 2) Τι διά τώ κρινα του άγρου;
- 3) Τι διά τούς άνθρώπους;